

Senere sagde han:

„Hver Dag i Aaret og hver Time paa Dagen gør den kære Gud de dejligste Mirakler for os. Han lar sin klare Sol skinne over Verden, kalder nærende Korn og yndige Blomster frem af Jorden og skaber smaa levende Menneskevæsner i sine Engles Skikkelse og lægger dem i vore Arme. Men saadan noget finder Verdens Børn bare „naturligt“ og hverken Snak eller Tak værd. Saa saare derimod en snavs Doktor har lidt Held med sin Kniv eller med et Pulver, saa veed Folk ikke, hvordan vi er vendt i det, om det er os selv eller Vorherre, der styrer Verden. — Men lad os nu se! Satan skal ikke for tidlig triumfere!“

De sidste Ord rungede ud over Bordet, saa det yngste Barn, en tre Aars Krøltop, i Forskrækkelse foldede Hænderne. Og saa de andre Børn blev betuttede. De vidste, at naar deres Fader skændte, var det Guds egen frygtelige Vrede, der forkyndtes gennem hans Mund.

Maaltidet fortsattes i Tavshed. Der var ikke andet paa Bordet end et Fad bart Smørrebrød og Kander med kogt Mælk. Ikke helt for ingenting havde Mads Vestrup Ord for at være en bekymret Vogter af sin Pengepung. Han, der saae ud som en Fraadser, paabød baade sig selv og sin Husstand Spægelse som en religiøs Pligt. Det kunde ganske vist undertiden hænde ham, naar han ved Middagsbordet blev sat for en af sine Livretter som Risengrød eller Blodpølse eller Bankeflæsk med brunet Hvidkaal, at han bukkede under for sin Naturs stærke Krav og overfyldte sig. Men bagefter straffede han sig altid selv med en endnu strengere Selvforsagelse.

Ved Maaltidets Slutning læste et af Børnene Bordbønnen. Derefter plejede han at samle Børneflokken hyggeligt om sig inde i Dagligstuen, hvor han da gerne fortalte dem et eller andet, oftest af den hellige Historie.

Men denne Aften gik han til sin Kones og Børnenes Overraskelse straks over i sit eget Værelse paa den anden Side af Forstuen. Krøltoppen, der var løbet efter ham for at holde hans Haand, standsede med Fingren i Munden og vovede ikke at følge.